

ВЕЛИКИ ХОРА

ТРЪНЪ И КРУША

Разказъ отъ Стилянъ Чилингировъ

Хансъ Християнъ Андерсенъ

Голѣмиятъ писателъ е роденъ на 2-IV. 1805 г. въ Оденса — Дания.

Децата го познаватъ по чудно хубавитѣ му приказки, наречени Андерсенови приказки — преведени и на български.

Презъ 1871 г. заболѣва тежко и на 4 августъ 1875 г. починалъ въ Копенхагенъ.

Съчиненията му сж събрани въ въ 23 тома. Преведени и на нѣмски езикъ.

„БЪЛОГУШКО“

МАЛКИЯ ПЪТЕШЕСТВЕНИКЪ
отъ ГОШОРЪ УГАРОВЪ

е най-голѣмия български романъ за деца и юноши — цена 30 лева.

Всѣни може да си го поръча безъ да испраща сумата
Адресъ: МИЛКА ЧЕРВЕНКОВА
ул. „Карлжкъ“ № 16—София V

Растѣха отъ дветѣ страни на селския пжтъ трънъ и круша. Крушата, тънка и стройна, дигаше клони отъ едната страна, а трънътъ пълзѣше по другата. Ала, ако и да бѣха толкова близо, тѣ никога не си приказваха. Крушата гледаше нагоре и, сякашъ, нашепваше молитва съ ситнитѣ си листа, щомъ се зададе буреносенъ облакъ по небето, и уплашениятъ вѣтъръ се запровира между клонитѣ ѝ. Тя мислѣше за своитѣ рожби, ситни и каменисти круши, които съ всѣки день наедряваха и ставаха все по-сочни и по-жълтеникави.

А трънътъ изостряше шиповетѣ си, разтиласе ги по пжтя и закачаше всички които минаваха по пжтя. Додето узрѣятъ крушкитѣ на крушата, листата на тръна се покриха съ вълна отъ овци, съ козина отъ козленца, съ влакна отъ навуша и потури. Крадѣше отъ всѣкиго, крадѣше всичко.

Гледа крушата, гледа, па единъ день не се стѣрпя и рече:

— Ти, както си я подкаралъ така, съседе, ще оголишъ всички, които минаватъ край тебе. Я се вижъ, на какво си заприличалъ! Вече и рожбитѣ ти ще се задушатъ отъ краденитѣ дрипели.

Трънътъ нищо не отговори. Той само си разпротрѣ още повече клонетѣ и още по-силно наежи бодилата си. Крушата ли ще го учи него, какво трѣбва да прави? Тя нека си гледа небето, а той си знае земята.

Мина се време. Крушкитѣ на крушата наедряха, напълниха се съ сокъ и почнаха да мамятъ очитѣ на пжтниците. Кой отде се зададе, ще се отбие, ще си обури една-две крушки, или ще си напълни пазвата и ще си отмине. Мнозина откършваха и цѣли клончета, отъ което страшно страдаше крушата, но нѣмаше какъ да каже: не знаеше езика на хората. Пъкъ не искаше да остави и лошитѣ хора гладни. А трънътъ само гледаше и се подсмиваше. Но когато и сетнята круша бѣше обрулена съ клончето, и крушата се видѣ съвсемъ оголена, той ѝ каза:

— Е, съседке, кой сега е по-умень отъ насъ? Азъ цѣлъ съмъ накитенъ, а ти — ошмулена. На и листи не сж останали по тебе.

Тогава крушата разтърси снага, дигна по-високо клони и като скри болката си отвърна:

— Азъ дадохъ за доброто на хората всичко, което имахъ, а ти имъ взе всичко, което можешъ да вземешъ. Сега благувай съ тѣхнитѣ дрипели.

При книгоиздателство „ХЕМУСЪ“

ул. Солунъ № 2 — СОФИЯ

децата ще намѣрятъ най-голѣмъ изборъ и евтино забавно четиво.

И рунтава мецана
тръгнала безъ покана,

далече отъ гората,
обхожда тя селата,

реве отъ градъ въвъ градъ,
въвъ беденъ и богатъ

наднича и безъ грѣшка,
тя води си бележка.

Дочуло се въ балкана,
че викали мецана,

да всѣе малко миръ
въ децата най-подиръ.

И ето тя си рече:
— Май малко е далече,

сега е пъкъ и пости,
не иде се на гости,

но що ли азъ да сторя,
добри сж тѣзи хора,

ще ми забъркатъ каша,
а азъ си само зная
децата какъ да плаша.

Почука на вратата,
отвори си устата

и право тамъ при Гошо,
дете немирно, лошо.

Сграбчи го тя съсъ лапа,
какъ бърка въвъ долапа.

МЕЧЕШКИ
ВЕСЕЛА
отъ Триворъ

— О, Гошо стой за кратко,
що лапашъ скрито сладко?

Не можъ ли да играешъ,
че сладкото дълбаешъ!

— Макаръ, че го обичамъ,
отъ днеска се заричамъ,

предъ тебъ, предъ мама, татко,
не ща да лапамъ сладко!

Мецана тракна зжби
и малко се озжби!

Вратата тя притвори
и тръгна въ чужди двори.

— Кжде живѣе Мичка,
тазъ лоша ученичка? —

запита минавачи
и лекичко закрачи.